

Din Broders Blod.

Fra Lyff ved
Pastor N. P. Madsen.
(Fortset.)

Hun saa op paa ham med et glad Smil.
„Ja, ikke sandt — jeg har tænkt det samme. Der er sket noget nyt med ham. Det ser man paa ham og det hører man i hans Vidnesbyrd.“
„Ja, Gud være lovet, — maatte faar min Hustru Met i, at Herren har en anden Opgave til ham end den ved Bæverstolen. Vi bør sende ham til Præstestolen.“
„Ja, maatte. — Mangelen paa Ordets Fortyndere her er stor. Mangelen en trofast Ordets Tjener er bød for den Herre Jesus, og ingen er der til at udfylde de tomme Pladser.“
„Og Hungeren er stor, og den vover fra Dag til Dag. Store Starer hungre efter Livets Brød, og ingen er der til at række dem det.“
„Ja, Hunger — Hunger overalt,“ fattede Søsteren.
„Vi trænge til Hjælp paa alle Kanter — til Lærere, Væger, Haandværkere, Sægeplejersker — og Penge — Penge til Brød til alle de fulne Munde. Vi raabe, men raabe for gæves. Hvem vil høre os? Hvor skal det komme fra?“
Hun stirrede betymret frem for sig.
„Fra Gud — Søster,“ svarede Forstanderen med et straalende Smil. — „fra ham, der aldrig glemmer et eneste af sine smaa Lam. Ikke fra Kæjsere og Konger, men fra alle Kongers Konge. Han vil opvække sine helliges Hjærtter, oplade dem for deres lidende, mishandlede Brøders Rød.“

XVIII.

Mustafa var endnu Muhammedaner. Han havde endnu ikke aabenbaret, at han vilde tilhøre Jesus Kristus.
Imidlertid havde det ikke skjules, at han var „tristensvenlig.“ Hans Hjerter, som hans Benner, vidste det. Allerede under Masfatren i Konstantinopel havde man lagt Mærke til hans mærkværdige Holdning overfor de Kristne. Abdulla kunde bevidne som en uimodsigelig Sandhed, at han havde reddet Livet paa Hundreder af de elendige Giaure. — En af hans egne Soldater havde fortalt, hvorledes Mustafa med den heftigste Bredde havde jaget ham bort, blot fordi han havde dræbt et Barn.
Ali Benufsra trak Tjendbrørene sammen, da dette kom for hans Øren.
„Har du ikke selv set, Acham,“ sagde Ali, „hvorledes hans Hus er propfuldt af lutter Kristenhunde?“
Men Acham havde intet set. Han havde isørigt i den sidste Tid været meget lunefuld og omskiftelig. Naar han mødte Abdulla, saa han paa ham som en Tyr paa en rød Klub.
Ali Benufsra talte varme Ord. Hans Hjerter lignede et Krater, hvoraf der Dag og Nat udspringer glødende Lava og brændende Flammer.
„Giv Aft paa Mustafa,“ sagde han til Abdulla, „og indberet til mig alt, hvad han foretager sig.“
Samtidig befalede han en Mollah at gaa til Mustafas Hus og nøje gennem Ughda udforske hans Stilling.
Mollahen gik, men han gik med mobilistisk Sind. Hans Hjerter var træt. Han havde prædikeret Sværd, men da han saa Sværdet rase, forfærdedes han over dets Spor og væmmedes ved at se alt det uhyldige Blod flyde. Hvorfor skulde hun nu bringe mere Elenighed ind i denne af Elenigheden plagede Verden.
Han gik til Ughda, men han talte venligt til hende. — Den hellige Fjæd, der slog ham i Møde fra Ughdas hele Bæsen, gjorde ham godt. Men da han i hendes Haand saa de Kristnes Bog — da forfærdedes han og udbød:
„O, du, den ædle Mustafas Hustru, hvoraf kommer det, at du har baaret Gift ind i din Mand's Hus? — Giv mig den Bog!“
„Jeg har ikke baaret Gift ind i vort Hus,“ svarede Ughda roligt, men et tofseligt Lægemedel.“
Da hun saa en Bevægelse af Afsty i Mollahens Ansigt, saa hun venligt paa ham og spurgte:
„Kender du Bogen?“
Mollahen slog sine Øjne ned. — Ja, han kendte den godt — bedre end hun kunde ane. — Han var den skjult under sin Overklædning. — Han saa i Manden den Mand for sig, som havde givet ham den. Kort før et barmhjerterigt Dolkestød gjorde Ende paa Forturans Kvaler, havde han set paa Mollahen med de lysende Øjne og høi-vel: „Tag denne Bog — det er mit kæreste Alendie — den maa være din. Du har bragt mig Pinsler og Døden, men, o Mollah, jeg velsigner dig — Jesus, min Gud og Forsøner — han frelse din Sjæl!“
„Ja, jeg ser, du tender Bogen,“ sagde Ughda efter nogen Tids Stillehed. „Læs den, at du kan finde det evige Liv og Fjæd og Frelse for din Sjæl.“
„Kvinde!“ raabte nu Mollahen med rullende Øjne, men hans Bredde var kun Forskillelse, „vej dine Ord og vort dit Liv — din Mand's med.“
Han forlod den forstrækkede Ughda og ilede op til Ali Benufsra for at meddele ham, at Mustafa var en tapper Mand og en god Moslem.
Ja, Mustafa var en tapper Mand, men han var ingen god Moslem. I det ydre optraadte han som en Moslem, men han troede ikke mere herren paa Allah eller hans Profet. Hans Hjerter var som dens, der staa paa Skillevejen mellem Døden og Livet — uroligt og frebløst — fuldt af Lærst efter den levende Gud.
Naar han sad derhjemme hos sin Hustru, og lille Margarid legede paa Gulvet eller sang for dem, da kunde han for en Stund glemme sit Hjertes Uro og føle sig som en lykkelig Mand, men — ogsaa kun for en Stund. — Ughda var bleven syg, og det syntes at skulle trække ud med hendes Helbredelse. Derfor blev Enten i Bebel hentet, for at hun kunde pleje sin Veninde.
Som en Solstråle gik hun om i Huset. Hendes Omfæng var ikke af Tvang, men af Kærlighed og Talemme- lighed. Hun havde ikke glemt, hvad Mustafa havde gjort for hende i Trængsels Dage. Før havde hun ikke kunnet

vise sin Talemmelighed paa anden Maade end ved at bære ham frem for Raadens Trone. Nu sit hun Lejlighed til at vise den i Gerning.
Ofte fattede Mustafa sig ved sin Hustrus Seng og spurgte med et betegnende Smil:
„Stal jeg læse noget for dig og — af hvilken Bog?“
Han vidste godt, at Ughda kun begærede en eneste Bog — den lille Nazarets Bibel. Saa sad han — den lykkelige Officer — og læste for dem om det Guds Lam, der bærer Verdens Synd, om den underfulde Gud, der har elsket Verdens saaledes, at han gav sin eneste Søn. Og alt imens slyngede den samme Raadens Gud sine Traade tættere og tættere om Mustafas Hjerter. — Og Ughda mærkede det og glædede sig — og de to Kvinders Forbønner blev mere og mere brændende. —
Forsøret var kommen med sin Bællugt og sin Pragt og det varme Solfin, der gav Ughda sine Kræfter tilbage.
Enten bad dem drage med til Bebel og tilbringe Foraarssmaaneberne der.
„Mit Hus er eders. Kom med og fyld mit Hus med Solfin.“
„Jeg takker dig,“ svarede Mustafa. „Men i Morgens tidlig var Acham, min Ven, hos mig. Du tender ham jo.“
„Mustafa,“ sagde han, „jeg er din Ven, jeg tender dit Hjerter og ved, at det er hos de Kristne. Men ogsaa andre kende dit Hjerter. Vær slog, Mustafa. Slangen hviler om dit Hus. Og hvis Slangen stikker dig — den Slange, som hedder Abdulla — saa er din Lykke mere sløgtig end Røgen, der stiger op fra din Cigaret. Saa ikke med Giaurene og sæt dig ikke i de Huse, hvor deres Gud tilbedes.“
„Saaledes talte han, og stal jeg ikke agte paa en Vens Raad?“
Enten tav, men Ughda raabte ivrig:
„Jo, min elskede, lad os agte derpaa og blive, hvor vi ere.“
Hun saa angstelig spørgende paa ham og fortsatte:
„O, Mustafa, skulde de vilde Vølger da aldrig komme til Ro? Kan Habet ikke tie? O, min Ven, hvorfor forsøger man dig?“
Han saa alvorlig paa hende, og idet hans Øjne lyfte med en Glans, hun aldrig før havde set i dem, sagde han med bevæget Stemme:
„Ughda, jeg tror, man haaber mig — for — for Jesu Styld.“
„O, stille, stille, min elskede Ven,“ udbød hun, idet hun angstelig saa til Vinduet. I samme Øjeblik for Stamrøddem om i hendes Kinder, — hun — Jesu Discipel — var ved at staa sin Mand i Vejen. Med dyb Bæmod tilføjede hun derpaa: „Men, Mustafa — du er jo en Moslem — endnu.“
„Ja, Ughda,“ svarede han, „men kan man ikke være en Moslem og dog — elske Jesus?“
„O, Mustafa,“ udbød hun, „du elsker ham?“ Hun fik ikke sagt mere — hun kunde ikke. Hendes Hjerter kastede saa heftigt, at det næsten kvale hendes Aandedræt. Men hendes straalende Øjne saa paa ham. Hun syntes, at han aldrig havde foretaget hende saa æstelig og var som nu, da der ligesom laa et Star over ham fra de hellige Rige, paa hvis Tærffel han stod. — — —
Uger forløb. — Solen brændte allerede trængende højt og det graa Støv havde berøvet de grønne Blade deres friske Farve.
Mustafa kom ofte hjem urolig og oprørt. Urolighe- derne fik ingen Ende. Ofte maatte han se paa, at uhyldige blege færie i Fængsel. Over ham selv indløb tallose Vælg- ger, hvori han beklødes for at være „Armenierven.“ Og paa Gaden blev han forfulgt af alle Slags Følt, der raabte efter ham:
„Edele Mustafa Pascha — „du, de elendiges Til- flugt — „de haabsløses Stjerne.“
Det kunde til Tider være virkelig trængende, der stre- ge det efter ham. Men ofte var det kun forfælske Tiggere og snu Spioner.
„Lad mig i Fjæd, jeg kan ikke hjælpe jer,“ svarede han som oftest.
Mange af hans gamle Venner viste en forandret Op- førelse overfor ham. Samtalen forstummede, naar han nærmede sig — man tilfattede hvoendrede betydningsfulde Blikke — eller man pinte ham med bunke Gentyndninger og tilfærdede Advarsler.
„Spad vilde I mig — jeg er en Moslem,“ kunde han svare og med Sandhed. „Hvad Loven befaler angaaende Dømtninger, Venner og Andagsøvelser har jeg altid over- holdt.“
„Din Hustru ogsaa, ædle Mustafa?“ spurgte Abdulla en Dag.
„Hvad kommer min Hustru dig ved, Stur?“ streg Mustafa. Hans Tærffel var kommen i Stog, og hans Øjne rullede saa betænkelig, at Abdulla foretraa hurtigst muligt at forsvinde. —
En Dag kom Mustafa hjem i stærkt indre Oprør. Han kyndede ind ad Døren og raabte:
„Ughda — vi skulle bort. Efter en Befaling af Padi- schaen er jeg forflyttet til et Regiment i Marasch. Det have mine Hjerter — det har — din Gud gjort.“
Tilintetgjort tattede han sig ned paa en Diban. Ughda var bleven forfærdet, da hun hørte hans Raab men sølte sig helt lettet, da det ikke var noget værre.
„Mustafa, min elskede,“ svarede hun beroligende, „har min Gud gjort det, saa maa det være noget godt.“
„Nar, som du er,“ udbød han stærkt. Han var ikke i Stemning til at lade sig trøste. Han sølte vel Korsets Tær- — Livelse for Kristi Ravns Styld. — Men han ejede ikke Korsets Kraft til at bære det med, han havde ikke givet Korsets Herre sit Hjerter. — Han sølte kun Forskillelsen som en Straf og som en Stam.
„Det bliver Margarids Død — og maatte du med. Det er en Rejse i brændende Solhede, og Vejen er befvæ- lig og uden Stygge.“
„Gud vil være med os og bevare os.“
„Gud?“ raabte Mustafa endnu oprørt — „hviften Gud? — Din Gud? — Jo vist! Du taabelige Kvinde — har jeg ikke allerede reddet Hundreder for ham? — Har jeg ikke allerede lidt meget for hans Styld — og Løn- nen, Ughda — hvorledes besønner han?“
I Ughdas store, milde Øjne perlede Taarerne. Alvor- ligt og høitideligt svarede hun:

„Mustafa, tal ikke saaledes — ikke en Gang i et Øj- blit, hvor du er bitter. Tal ikke om Løn. — Nej, nej, ikke Løn, men Raade — Raade trænge vi til — du ogsaa.“
Ja, han vidste det godt, selv om han i det Øjeblik ikke vilde vide det. Han vidste godt, det var Raade, han behø- vedte til Fjæd og Frelse. Han vidste det, fordi det streg nebe fra hans Sjæls Dyb — Raade — Raade — Forbar- melse for alle mine Synder. Ogsaa i dette Øjeblik streg det — højere end nogen Sinde.
XIX.
Den længste Del af Rejsen var forbi. Ughda havde holdt tapper ud. Men for lille Margarid havde det knæbet. I den sidste Tid havde hun grædt meget — og i Dag laa hun flød og med brændende Pande i Mustafas Arme.
„Hun har Fjæd,“ hvilede Ughda angstelig, „vi maa holde et lille hvil.“
„Ikke i Charput,“ sagde Mustafa hurtigt og betemt. — Han havde set et Hus, og foran dette Hus havde hans Sværd — nej, han vidste ikke tænke mere paa dette Raadens Billede eller paa de mange, mange andre. — Og dog tom de — et efter et dukkede de frem som hæ- ge Spegelsfer.
„Raade — Forbarmelse,“ streg det i hans Sjæl. Men var Jesus Kristus da fuld af Forbarmelse? Hvorfor skulde han drage forbi alle disse Steder med de frøgtelige Min- der — de nedtraadte Marter — de ødelagte Landsbyer — Ruin paa Ruin?
„Mustafa,“ hvilede Ughda, „se Barnet i dine Arme — jeg er bange for, det er meget lygt.“
Mustafa saa paa hende med stirrende Øjne. Ughda forfød sin Mand og sagde kærlig:
„Ja, Fortiden anlager, min Ven — og det vil den gøre, indtil dens Synd og Misgerninger ere rensede i Lammets Blod. Naar vil du dog komme til Kilden mod al Synd og Urenhed? Du tender jo Ordet — — —“
„Ja vist, ja vist,“ afbrød han „jeg tender det — det har jo tonet saa ofte for mig med sin underlige Klang. Men Ordet gør ikke levende, hvad Sværdet dræbte. — Og de døde anlage — Ughda, Aswadjabur — Præsten — og alle de andre — de staa frem en efter en — anlægende — funde deres Røst forstumme — men — jeg ser — jeg hør- ter — — —“
Han kunde ikke sige mere.
„Hæit,“ hvilede Margarid, „lad mig sove. Hun piner mig — Digraanni ser paa mig med Øjne som Ild — ikke være hos hende — hos dig, Hæit — hos dig.“
Mustafa saa sig forsvovlet omkring.
„Barnet er meget lygt. Hvad skulle vi gøre?“
To europæisk klæbte Herre havde længe betragtet den lille Gruppe. Nu traadte den ene til og sagde i en del- tagende Tone paa Frans:
„Barnet er lygt — tillader De, jeg ser paa det? Jeg er Læge, mit Navn er Belwin.“
„O, min Hæit,“ svarede Mustafa glad overrasket, „De gør os en stor Tjeneste, og jeg er Dem meget for- bun- den.“
Lægen undersøgte Barnet, hans Ansigt antog et al- vorligt Udtryk. Saa sagde han:
„Her nede i Mesereh er et lyst Hospital.“ Han tattede et Blik paa den svært belæssede Karavane og tilføjede:
„Maatte De bære i Charput eller Mesereh?“
„Nej, vi ere paa Vej til Marasch,“ svarede Mustafa.
„Saa kan De ikke tage Barnet med — det er umul- ligt?“
Mustafa vendte sig om til Ughda og forklarede hende paa tyrkisk, hvad Lægen havde sagt.
Nu traadte den anden Europæer — Hospitalsforstan- der Kalmann — til og forklarede paa godt tyrkisk, at Ho- spitalet vel var bygget for armeniske forældreløse Børn, men at det næsten altid var overfyldt. Dog mente han not, der kunde blive en Plads for den lille Pige.
„Gud være lovet!“ hvilede Ughda og saa talemme- lig paa de fremmede.
„Er Barnet Deres eget?“ spurgte nu Lægen.
„Nej, det er min Ven Garabeds Datter.“
„En Armenier?“
„Ja,“ svarede Mustafa mørkt, „han blev dræbt i Konstantinopel.“
„Og I have forbarmet eder over hans Barn?“ raabte Lægen med straalende Øjne. „Gud velsigne dig, Pascha, — dig og din Hustru.“
Ughda steg nu i Vognen med den lille Pige. Mustafa spæjerede ved Siden af med de to Herre.
Baade Lægen og Kalmann glædede sig over den al- vorlige, unge tyrkiske Officer. Mustafa talte saa frit og aabent med disse to fremmede, som kunde de have været hans bedste Venner. Han fortalte dem om sit hjem, om Kafaret og om Ughda. Men da de begyndte at drage Ta- len hen paa Masfatren i Konstantinopel, svarede han:
„Mit Hjerter er lygt, og mine Øjne græde over eders Brøders Lidelse. — O, lad os tie om det, som dog ikke kan ændres.“
Og de tav.
Snart naaede de Hospitalet, og Doktor Belvins hele Interesse samlede sig nu om Margarid.
Medens Mustafa under Broder Kalmanns Føretskab søgte et nærliggende Herberge for sin Karavane, blev Ughda ved lille Margarids Seng. Angstelig sad hun og lyttede til de Ordre, Lægen gav en ung, armenisk Sægeplejerske. Denne var en smuk Pige med et ædelt og alvorligt Ansigt. Medens hun syslede om Margarid, sad Ughda og grundebe over, hvor hun havde set dette Ansigt og disse Øjne før. Det maatte være længe siden, men hvor?
Da Doktoren var gaaet, greb Ughda hendes Haand og sagde:
„Du vil være god imod min lille Pige,“ og ganste sag- te tilføjede hun: „For Jesu Styld.“
Den unge Piges alvorlige Øjne lyfte op.
„Du er et Guds Barn?“
Ughda nittede. „Af hans store Naade — ja.“
„Saa er du jo ikke en fremmed, men en Søster. — Hvad er dit Navn?“

„Ughda — og dit?“
„Mariam.“
Ughda brød sit Hoved, men hun kunde ikke minde at have kendt nogen med det Navn. Muligvis kunde hendes Mand hjælpe hende.
Da Mustafa havde fundet et Herberge og faaet ord- net alt, som han for at hente sin Hustru.
Ughda ilede ham i Møde.
„Margarid sover — tom herind og se hende og — hils paa den unge Sægeplejerske — vi have vist set hende før.“
„Har Barnet det bedre?“ spurgte han idet han fulgte med ind.
Mariam gik ham i Møde og hilste med en høflig Øj- ning.
Mustafa hilste militærisk. Han vilde have sagt noget, men Ordene døde paa hans Læber. — Som forstenet blev han staaende foran den unge Pige — hendes Ansigt min- dede ham om noget pinligt — noget forfærdeligt — men hvad?
„Pige!“ fik han endelig stødt frem — „ved du — jeg — jeg har — set dig — før — men hvor — hvem er du?“
Hun saa paa ham roligt og venligt.
„Jeg er Mariam — Aswadjaburs Datter.“
Han var bleven sigbleg.
„Mariam Aswadjabur,“ sagde han med bevædet Stemme. — „hans Datter — ogsaa det skulde ste. — O, de forfølge mig — de forbande mig — allesammen. Ma- riam Aswadjabur — forband ogsaa du mig — det er mig, der gav Kommandoen til at dræbe din Fader. — Jeg ud- talte Ordet, og Solbaterne greb ham og kastede ham i Vandet.“ —
Mariam udstødte et let Strig og skjulte et Øjeblik Ansigtet i sine Hænder. Saa sagde hun roligt og kærligt:
„Fortæl mig om min Fader — hvorledes døde han?“
„Hvorledes han døde — Jesus Kristus stod hos ham paa Vandet. — Det sagde han selv, og han løb ikke. — Hvorledes han døde? — Han døde de helliges Død. Kunde jeg dø, som han døde, vilde jeg med Glæde synke til Bunds i Bosphorus.“
„O, Jesus — Jesus — evig Tak,“ udbød Mariam, og Taarerne kvale hendes Stemme.
„Saadan sagde han ogsaa — han sagde det i Tortur- kamret — han tattede midt under Pinsler og Kvaler. Og hans Ansigt straalende som en Sejrherres.“
„Mustafa Pascha — jeg takker ogsaa dig for det vel- signede Budskab.“
„Mariam, du takker mig, du forbander ikke din Fa- ders Morder?“
„Nej, Pascha, Guds Børn forbande ikke. Et Men- neste, der selv har modtaget Naade, ønsker kun Naade over alle andre. Jeg ønsker ogsaa Naade over dig, Mustafa Pascha.“
„Naade — Naade — saaledes taler du, unge Pige, og saaledes taler Ughda, min Hustru, og saaledes taler eders Bog. Men hvad er Naade?“
„Det er Tilgivelse for al Synd i Lammets Blod.“
„For al Synd,“ svarede Mustafa grundende, — „a I Synd — ogsaa en Morders Synd?“
„Ja, Mustafa Pascha, ogsaa en Morders Synd. Thi Guds Kærlighed er uendelig i Kristi Blod.“
Mustafa Pascha stod et Øjeblik og saa stirrende her for sig, saa sagde han:
„Mariam — jeg tror det, jeg tror det, men det er ikke not — det giver dog ikke Fjæd herinde.“
„Jo, Pascha, det er not. Tusinde Gange not til Fjæd, naar Naaden annammes i Tro.“
„Men nu de døde?“ spurgte han.
„De døde?“ udbød Margarid forbarbet.
„Ja, de døde — dem tan Naaden dog ikke give igen. Aswadjabur kan ikke sige op af Bosphorus. Og det er mig, m i g, der dræbte ham.“
„Jo, Mustafa Pascha. — Min Fader er ikke død — han lever. Hans Legeme er sænket i Bosphorus, men hans Sjæl lever hos Gud. Og engang skal hans Legeme igen stige forklaret op af Habet. Thi Habet skal afgive sine døde, siger Herren.“
„Kvinde, hvad siger du?“ streg Mustafa, og hans An- sigt udtrykte den højeste Spænding — „skal Habet afgive sine døde — skal Aswadjabur stige op — — — saa vil han forbande mig. Mariam, din Fader, vil forbande min Mor- der.“
„Nej, Mustafa, det vil han ikke. Og du ved det godt. Han velsignede dig ikke i sin Dødsstund, for at forbande dig paa Opstandelsens Dag. Nej, og tusinde Gange nej. Han vil velsigne dig, hvis du er iblandt dem, Faderen har faaet Lov at velsigne i Sønnen. Ja, kunde han tale nu, vilde han sige: Mustafa — tom til Jesus — at din Sjæl kan frelles, medens det er Tid. Kom — at vi kunne mø- des blandt de salige i Guds Paradis.“
Da brast det sidste Vaarand, som bandt den tyrkiske Officers Sjæl. Han stod længe i dybe Tanter, alt mens hans Ansigt mere og mere lyfte op. Saa sagde han:
„Ja, Aswadjabur — saa vil jeg komme. — Jesus Kristus, du forsæfede — du, som jeg har forfulgt — du talder, og jeg kommer. Du er Ughdas Herre og Messet, og du skal fra i Dag af ogsaa være min.“
Ughda, der aandeløs havde staaet og lyttet til Samta- len, kunde ikke tie længer. Hun bredte sine Arme ud imod sin Mand og sagde:
„O, Mustafa — er det sandt? Han skal være din Herre og Messet?“
„Ja, Ughda, min elskede.“
„For hele Verden?“
„Ja, for hele Verden. Jeg har taget manges Liv, Lad Herren tage mit igen, om han vil.“
Det var en salig Stund for de tre — en Stund, der endte med, at de højebe deres Kne og priste de helliges Gud.
Saa sagde Mustafa høitideligt:
„Mariam, Aswadjaburs Datter — jeg velsigner dig for denne Dag — jeg velsigner din Fader for, hvad jeg hørte af hans Mund og saa af hans Liv. Jeg velsigner i denne Stund en til — en, som du ogsaa elsker, og hvis Ord ofte trængte gennem min Sjæl, stont de tom fra en Barnemund. Mariam, du havde en Broder.“

(Fortsettes).